

[Grove]

Vi er ikke så ivrige efter unionsdannelse som i visse andre partier; vi ville i hvert fald ikke have en union for enhver pris, og det mente vi var en meget sund indstilling. For en union er jo ikke bare en union, en union kan være mange ting. Det så vi også under forhandlingerne, hvor visse medlemslande ønskede en mere centralistisk model, end vi ønskede; men det fik de ikke. Vores kritiske indstilling i Danmark giver da også anbefalingen så meget mere vægt, at vi i dag kan smide vores skepsis væk og sige: Dette er ikke blot en union, det er en union med et godt indhold og et indhold, som vi konservative også kan stå inde for.

Når vi fra konservativ side er tilfredse med indholdet i traktaterne, så er der flere grunde til det. For det første bliver Unionen et samarbejde imellem selvstændige lande og ikke, som nogle lande ønskede det, en forbundsstat. For det andet skal traktaten hvile på det såkaldte nærhedsprincip, og ifølge nærhedsprincippet skal enhver beslutning træffes i det enkelte medlemsland, medmindre den træffes bedre i Fællesskabet. Det betyder, vi får »landenes Europa« og ikke en magtkoncentration i Bruxelles.

Men ikke bare det enkelte land sættes i centrum, også den enkelte borger er i fokus, når EF udvikler sig videre. Nærhedsprincippet indebærer, at beslutningen skal træffes så tæt på den enkelte borger som muligt. Det er sådan, vi fra konservativ side har ønsket den demokratiske udvikling, og sådan blev det.

Men vi lægger også vægt på, at Europa-Parlamentet styrkes dels gennem større kontrol med Kommissionen, dels ved de øgede muligheder, som Parlamentet får for at holde øje med, at de enkelte lande nu også gennemfører de fælles EF-regler og -direktiver, som vedtages i EF.

Den tredje ting, jeg gerne vil fremhæve, er, at EF forbliver åbent. Vi har fra konservativ side lagt megen vægt på, at EF ikke må udvikle sig til en eksklusiv klub. I unionstraktaterne slås det fast, at Fællesskabet skal være åbent for alle demokratiske europæiske lande, der respekterer menneskerettighederne og har en økonomisk struktur, der gør dem i stand til at bære et medlemskab.

Vi har i Danmark en speciel interesse i, at Unionen ikke lukker sig inde og er nok i sig selv. Vore nordiske broderfolk er – i forskelligt

tempo – på vej mod et fuldt medlemskab af Unionen. Det er vi selvfølgelig glade for, og vi hilser Sveriges ansøgning om et medlemskab velkommen. Finland er vel lige på trapperne, og Norge er efterhånden ved at indstille sig på et medlemskab. Vi har fra konservativ side et ønske om at samle et stærkt Norden i Europa, og de mål ligger umiddelbart inden for rækkevidde.

Unionsdannelsen er et historisk skridt for EF, men også for resten af Europa. Det har betydning for alle landene omkring os, at der i vor del af Europa findes et endnu tættere samarbejde i Unionen. EF har betydet kolossalt meget for den helt fantastiske udvikling, vi har set i Østeuropa igennem de seneste år. EF har virket som en dynamo for reformprocessen, i og med at de østeuropæiske stater har kunnet stræbe efter et niveau, som vi har nået i EF.

Det er afgørende at være opmærksom på, at det er dynamikken i EF, der har virket som en magnet på de nye stater; et stagneret EF ville ikke på samme måde kunne have påvirket sine nabostater i samme positive grad. Derfor er skridtet, vi nu tager, gunstigt, ikke bare for os selv, men også for de spinkle demokratier i Øst, som vi ønsker at hjælpe.

Fra konservativ side er vi også tilfredse med den placering, som den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik har fået i unionstraktaten. Det er helt åbenlyst, at opbruddet af de gamle magtfaktorer imellem Øst og Vest og opbygningen af en ny verdensorden fordrer, at EF taler med én stemme udadtil. Og der er behov for EF som en stabiliserende faktor.

Samtidig er det lige så oplagt, at især de små og mindre lande i EF, heriblandt Danmark, får forøget deres udenrigspolitiske vægt. Vores stemme tæller jo lige så meget som f.eks. Tysklands og Frankrigs, og det er vi tilfredse med. Også derfor stemmer vi ja for Europas skyld, men først og fremmest for vor egen skyld, for her har vi indflydelse, og den indflydelse vil jo blive endnu stærkere, når de nordiske lande er med. Så har de fire nordiske lande med færre indbyggere end Tyskland flere stemmer i Ministerrådet end dette store land, og så vil de nordiske lande have EF-formandskabet et halvt år inden for hvert andet år.

Ja, bare for os selv: Tænk, den 1. januar 1993 vil statsminister Poul Schlüter på FN's talerstol være EF's repræsentant og tale på alle